

Arrest

nr. 70 376 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SWIJSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 20 maart 2011 het Rijk binnen en diende op 21 maart 2011 een asielaanvraag in. Op 25 juli 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Mongoolse nationaliteit te beschikken, tot de Khalkh-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Ulaanbaatar. U werkte in de bouw en runde daarnaast samen met een vriend een handel in oude spullen en antiek. Om de opkoop van antiek te financieren, leenden jullie geld bij Chinezen. Op 25/11/2010 kochten jullie voor 20.000.000 tūgrūg een antiek paardenzadel en een antieken tabakspot. De verkoper ervan was beschonken en nam jullie mee naar een bar om de verkoop te vieren. Jullie dronken samen. De mans beschonken toestand verergerde en hij begon zich te beklagen dat hij onvoldoende geld had gekregen voor zijn antieke goederen. Er ontstond ruzie. Uw vriend gaf hem een slag en u en uw vriend verlieten de zaak. De volgende dag kregen jullie op het telefoonnummer van de zaak een oproep van de politie dat jullie zich onmiddellijk op het bureau moesten melden. Jullie gingen er heen. Het lijk van de verkoper van de antieke goederen bleek in de omgeving van de bar te zijn aangetroffen en hij was beroofd. Getuigen hadden verklaard dat jullie de laatste personen waren die met hem contact hadden. Jullie werden opgesloten in de gevangenis van Gants Hudag. Na 72 uren werden jullie vrijgelaten omdat jullie beide moeders zich borg hadden gesteld. Jullie moesten tijdens het gehoor beschikbaar blijven voor het onderzoek en bereid zijn tot gehoor. Jullie gaven de stukken antiek terug aan de vermoorde familie en daardoor verkeerden jullie in de onmogelijkheid jullie schulden aan de Chinezen terug te betalen. Ze bedreigden u met de dood. Jullie werden heel vaak opgeroepen bij de politie. U ging er meestal maar af en toe ook niet heen. Op 05/01/2011 vertrok u naar Shariin-Gol omdat u daar in de bouw aan de slag kon en u hoopte zo het geld aan de Chinezen te kunnen terugbetalen. Terwijl u daar aan de slag was, hingen de Chinezen rond aan uw woning. Ze namen ook uw vriend mee naar een begraafplaats en hij kreeg er slaag. Op 01/02/2011 zocht de politie van Shariin-Gol u op uw werk. U verborg u. Daarna besliste u om naar Ulaanbaatar terug te keren. U belde de moeder van uw vriend op en vernam dat hij opnieuw was gearresteerd omwille van de moord. In Ulaanbaatar leefde u op straat en u overnachtte in appartementshallen. U vernam van uw vader dat aan het politiekantoor uw foto ophing. U belde een vriend die in Moskou studeerde en legde hem uw problemen uit. Hij stelde u voor naar Moskou te komen omdat er daar smokkelaars waren die u naar Europa konden brengen. Met het paspoort van een andere vriend vertrok u op 11/03/2011 naar Moskou waar u op 16/03/2011 aankwam. Op 18/03/2011 vertrok u in een minibus naar Europa. Op 20/03/2011 kwam u in België aan. De volgende dag vroeg u in België asiel aan. Ter staving van uw asielfreemdelingwet (foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst) moet worden gesteld dat uw situatie hieronder niet valt gezien het onaannemelijke karakter van uw asielfreemdelingwet (foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst) moet worden gesteld dat uw situatie hieronder niet valt gezien het onaannemelijke karakter van uw asielfreemdelingwet. Zo legt u geen enkel begin van bewijs neer van uw asielfreemdelingwet. Aangaande de beschuldiging van moord verklaarde u nochtans dat u talrijke keren bij de politie werd opgeroepen, dat u wordt gezocht en dat uw foto aan het politiebureau was opgehangen. U verklaarde dat u later een opsporingsbericht zou toevoegen en dat uw vader, een gepensioneerde politieagent, dat bij de politie zou vragen. Sinds uw aankomst in België beschikte u echter over voldoende tijd, meer dan drieënhalve maand om dit stuk te verkrijgen en neer te leggen (CGVS pp. 7-10). U kunt ook op geen enkele manier aantonen dat u samen met uw vriend die handel in antiek en ouder spullen runde. Nochtans verklaarde u daarover dat er meermaals advertenties in de krant verschenen (CGVS pp. 6-7). U hebt in Mongolië ook zo goed als geen stappen gezet om uw problemen in uw land van herkomst te proberen op te lossen alvorens het te ontvluchten. Dat ondermijnt mede de geloofwaardigheid van uw asielfreemdelingwet. In de zaak van de verdenking van moord in Mongolië, hebt u, behalve een tijdje onderduiken, niets ondernomen. U contacteerde in deze zaak geen advocaat en evenmin contacteerde u een rechtsbijstandorganisatie, ngo of andere hulporganisatie om te zien wat u aan uw problemen zou kunnen doen. Dat u er niet eens aan dacht een advocaat te contacteren in deze zaak wijst nog meer op de ongeloofwaardigheid van deze beschuldiging. Uw vrees om door een hulporganisatie te worden overgedragen aan de politie is een onafdoende uitleg voor het niet contacteren ervan. U diende dit immers niet noodzakelijk persoonlijk te doen om te zien of ze u

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS wordt vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling. Uw asielfreemdelingwet op zich –het ontvluchten van schuldeisers die u bedreigen en het feit dat u samen met uw vriend verdacht wordt van moord- ressorteren niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. U wordt immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit of ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Uw asielfreemdelingwet zijn louter financieel-economisch en gemeenrechtelijk van aard. Met betrekking tot de beoordeling van het reële risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2b van de Vreemdelingenwet (foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst) moet worden gesteld dat uw situatie hieronder niet valt gezien het onaannemelijke karakter van uw asielfreemdelingwet. Zo legt u geen enkel begin van bewijs neer van uw asielfreemdelingwet. Aangaande de beschuldiging van moord verklaarde u nochtans dat u talrijke keren bij de politie werd opgeroepen, dat u wordt gezocht en dat uw foto aan het politiebureau was opgehangen. U verklaarde dat u later een opsporingsbericht zou toevoegen en dat uw vader, een gepensioneerde politieagent, dat bij de politie zou vragen. Sinds uw aankomst in België beschikte u echter over voldoende tijd, meer dan drieënhalve maand om dit stuk te verkrijgen en neer te leggen (CGVS pp. 7-10). U kunt ook op geen enkele manier aantonen dat u samen met uw vriend die handel in antiek en ouder spullen runde. Nochtans verklaarde u daarover dat er meermaals advertenties in de krant verschenen (CGVS pp. 6-7). U hebt in Mongolië ook zo goed als geen stappen gezet om uw problemen in uw land van herkomst te proberen op te lossen alvorens het te ontvluchten. Dat ondermijnt mede de geloofwaardigheid van uw asielfreemdelingwet. In de zaak van de verdenking van moord in Mongolië, hebt u, behalve een tijdje onderduiken, niets ondernomen. U contacteerde in deze zaak geen advocaat en evenmin contacteerde u een rechtsbijstandorganisatie, ngo of andere hulporganisatie om te zien wat u aan uw problemen zou kunnen doen. Dat u er niet eens aan dacht een advocaat te contacteren in deze zaak wijst nog meer op de ongeloofwaardigheid van deze beschuldiging. Uw vrees om door een hulporganisatie te worden overgedragen aan de politie is een onafdoende uitleg voor het niet contacteren ervan. U diende dit immers niet noodzakelijk persoonlijk te doen om te zien of ze u

konden bijstaan en uit heel het gehoor blijkt dat u voldoende steun hebt van vrienden en familie. Eén vriend zou u zijn paspoort hebben bezorgd om naar het buitenland te reizen, een andere contacteerde u voor nieuws over uw zaak en over de tweede arrestatie van uw vriend waarmee u de handel in antiek en oude spullen runde, kwam u op de hoogte via uw moeder en omdat vrienden elkaar bellen. Met uw vader bleef u in contact toen u in Ulaanbaatar op straat leefde en hij zou u een opsporingsbericht kunnen bezorgen (CGVS pp. 8-12). U beschikte in Mongolië dus over een voldoende ruim netwerk om u in dergelijke zaken bij te staan. Tevens wordt vastgesteld dat u zich, in de periode dat u al gezocht werd door de politie en daarom ondergedoken op straat leefde, op 16/02/2011 persoonlijk aanbood bij de autoriteiten van uw land, in casu de verkeerspolitie, om er een uittreksel van uw inschrijving bij de verkeerspolitie te verkrijgen (zie document; CGVS p. 4, 8-9). Hierbij stelde u zich dus bloot aan een verhoogd risico op arrestatie. Dit gedrag strookt niet met het gedrag van een persoon die voor de autoriteiten onderduikt en uiteindelijk o.a. om dezelfde redenen het land verlaat. Bovendien blijkt dat de autoriteiten dit document u effectief afleverden. Voorafgaande ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ook wat de bedreigingen door de Chinezen betreft, hebt u onvoldoende stappen gezet in Mongolië om te zien wat u aan dit probleem kon doen. U verklaarde dat u klacht neerlegde bij de politie maar dat de politie weigerde om de klacht te noteren. Indien dit werkelijk zo is, kon u naar de hogere autoriteiten zijn gestapt of een advocaat, rechtsbijstandorganisatie of andere hulporganisatie gecontacteerd hebben om te zien hoe u wel bescherming kon krijgen van de autoriteiten. U hebt echter nagelaten dit te doen. Dat u er ook in deze zaak niet aan dacht een advocaat of een hulporganisatie te contacteren ondermijnt de geloofwaardigheid van dit asielmotief nog meer (CGVS p. 12). Tot slot moet worden opgemerkt dat u behalve de inschrijving bij de verkeerspolitie geen enkel geloofwaardig bewijs van uw identiteit en reisweg neerlegde. U legde wel een kopie van uw identiteitskaart, van uw geboorteakte en van uw rijbewijs neer en verklaarde dat de originelen van de eerste twee in Mongolië bij uw ouders liggen. U hebt echter geen stappen gezet om deze originelen hier te bekomen (CGVS p. 4). De kopieën hebben geen bewijswaarde, ze kunnen immers via knip-en plakwerk gemakkelijk worden vervalst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept als eerste middel de “Schending van art. 52 en 48/3 juncto art. 62 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen”, de “Schending van art. 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28.07.1951, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953” en de “Schending van art. 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31.01.1967, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967” in, en als tweede middel de “Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: motiveringsplicht en zekerheidsbeginsel”.

2.3. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Verzoeker toont geenszins aan dat voormelde beginselen geschonden zouden zijn.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart Mongolië te zijn ontvlucht omdat hij er beschuldigd werd van moord op een verkoper van antiek en tevens problemen had met Chinezen van wie hij geld had geleend.

3.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij aanvoert dat "*Wanneer de Commissaris meent dat deze kopieën vervalsingen zijn, is het aan hem dit te bewijzen.*" Immers verzoeker legt slechts fotokopieën neer van zijn geboorteakte, zijn identiteitskaart en zijn rijbewijs en van een uittreksel van de verkeerspolitie en geen originele stukken. De Raad hecht echter geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoe dan ook kunnen de neergelegde documenten hoogstens verzoekers voorgehouden identiteit bevestigen, maar geenszins zijn asielmotieven. Verzoeker staft noch zijn tewerkstelling in de bouw, noch dat hij daarnaast actief was als antiquair, en aangezien hij zijn paspoort niet neerlegt, noch dat hij tot eind 2010 in Mongolië verbleef.

Bovendien, in zoverre verzoeker van moord wordt verdacht, kan de loutere bewering dat dit onterecht is bezwaarlijk volstaan. Dergelijke zware feiten dienen geobjectiveerd te worden. Indien verzoeker als handelaar in antiek twee antiquiteiten kocht, de verkoper na het vieren van de overeenkomst vermoord werd en verzoeker hierop beschuldigd werd van moord dient hij voldoende elementen aan te brengen om dit te ondersteunen. Dit klemt te meer nu verzoeker beweert dat de politie een onderzoek opstartte, hij in het kader hiervan kortstondig werd vastgehouden en naderhand meermaals werd opgeroepen voor verhoor en verzoeker uiteindelijk werd opgespoord door de politie. Bovendien gaf verzoeker zelf aan dat hij via zijn vader, een gepensioneerd politieagent, documenten kon verkrijgen en een opsporingsbericht zou neerleggen (gehoorverslag CGVS, p.9). Dat "*deze documenten wel het laatste [waren] waar verzoeker aan dacht toen hij zijn thuisland verliet en alles en iedereen achterliet*" kan zijn nalatigheid bezwaarlijk vergoelijken. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Mongolië over een breed netwerk van familieleden, vrienden en collegae beschikt en verzoeker niet aantoonde dat hij hierop geen beroep kon doen.

Voorts zijn verzoekers verklaringen onvoldoende om zijn beweerde asielrelaas te ondersteunen. Indien de politie vaststelt dat er een persoon werd vermoord, met wie verzoeker net een zakelijke overeenkomst had afgesloten en hij kort voor de moord gesignaleerd werd in de buurt van de vindplaats van het lijk, getuigt het van ernstig onderzoek dat ook verzoeker door de politie werd verhoord. Verzoeker werd naderhand opnieuw vrijgelaten en verklaarde zelf dat hij na de moord meermaals spontaan gevolg gaf aan convocaties van de politie "*ik werd meer dan tien keer opgeroepen maar ik ging tiental keer*", doch hij sinds 28 december 2010 niet meer inging op convocaties omdat "*laatste keer*

bij politie moest ik wachten en terug naar huis zonder verhoor, ik vond dat zinloos". Verzoeker vertrok naar Shariin Gol "om geld te verdienen" (gehoorverslag CGVS, p.8). Verzoekers bewering dat hij door de politie gevisieerd zou worden kan dan ook niet blijken ook al zou hij vernomen hebben dat de politie hem zocht thuis en op zijn werk en "Mijn vriend kwam me zeggen dat politie me zocht en ik stopte me weg" (gehoorverslag CGVS, p.8). Bovendien stapte verzoeker op 16 februari 2011 nog op eigen initiatief naar de verkeerspolitie die hem op vraag een uittreksel "info over bestuurder" uitreikte. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat verzoeker onterecht behandeld werd of gestraft zou worden. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker de normale rechtsgang niet kon afwachten, eventueel bijgestaan door een advocaat. Immers, zelfs indien verzoeker meende dat hij in de negatieve aandacht zou staan van de Mongolische politie, toont hij niet aan dat hij geen beroep kon doen op hogere politionele instanties, rechtsbijstands- of hulporganisaties om zich hiertegen te weren. Verzoeker toont weliswaar niet aan dat zijn asielrelaas waarachtig is maar in zoverre dit wel het geval is, toont hij niet aan dat een eventuele gerechtelijke vervolging een vervolging zou uitmaken in de zin van het Vluchtelingenverdrag en aldus ingegeven is door één van de vijf gronden van het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

3.3. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat verzoekers houding in Mongolië verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondergraaft. De CGVS stelt terecht dat "verzoeker een advocaat had kunnen raadplegen". Verzoeker bevestigt "Dat had verzoeker gekund" maar "daar dacht hij op zo'n moment niet aan. Gezien de permanente dreiging en het gevaar voor zijn eigen leven (...)". Dat verzoeker er niet aan dacht bescherming te zoeken in eigen land terwijl hij wel een reis naar Europa kon bedenken en organiseren kan bezwaarlijk overtuigen. Voorts is zijn bewering dat hij geen ruchtbaarheid wou geven aan zijn zaak strijdig met zijn eigen handelen nu hij uit eigen beweging toch toenadering zocht tot de politie. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij omwille van zijn beweerd gemeenschappelijke problemen, met name een onterechte beschuldiging van moord en doodsb bedreigingen van Chinezen die hij geld schuldig is, zijn land van herkomst diende te ontvluchten, laat staan dat hij nood zou hebben aan internationale bescherming. Verzoeker heeft immers niet aangetoond dat hij -in zoverre het relaas waarachtig is, quod non- alvorens zijn vlucht alle potentiële vormen van nationale bescherming waarop hij aanspraak kon maken, zou hebben uitgeput.

3.4. Verzoeker beperkt zich verder in het verzoekschrift tot verwijten aan het CGVS toe, het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas en het bevestigen van zijn asielmotieven. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK